

En alternativ OKTOBERFEST

I oktober nattens mulm og mørke stikker ø-løperne ut i skogen for å jakte poster med hodelykt. En sport som krever liv hvert år.

TEKST: William Tisdall FOTO: Marius Tvinnereim

STIFINNER: (Til venstre) Rasmus Skaare er på vei mot post 4. I tett skog og med bare hodelykt som belysning. **ORIENTERER:** (Til høyre) I blåtime og regnfull himmel utenfor Studenterhytta får deltakerne oppgitt første post, og tid til å markere den på kartet. De får ikke vite hvor neste post befinner seg før de har funnet den første.

Det er egentlig utrolig idiotisk det vi skal gjøre nå i kveld. Det er bare for spesielt interesserte, sier Ståle Gjelsten.

Han er leder for NTNUI orientering og har nettopp sluppet ti iherdige løpere løs på årets «Hu og Hei by night» fra studenterhytta i bymarka.

– Det finnes ingen andre løp som er så harde som dette. Løpet er enda lenger enn vanlig ultradistanse, som er den lengste løypelengden det konkurreres i, i tillegg til at det gjennomføres om natten. Jeg regner med at vinnertiden i kveld blir på minst fem-seks timer, sier Ståle.

Mørket har senket seg, som seg hør og bør, og det blåser en bitende sur vind gjennom marka. Vi er på vei ut i skogen med Ståle for å sette opp bålpost. Skogbunnen er våt, kald og rundt omkring skimtes små snøflekker. Ikke at det stopper orienteringsløperne fra å løpe rett på, samme hva de støter på, om det er myr, hogstfelt eller bekker. Godt fottøy er elementært. Selv om beina får gjennomgå er det etter sigende en oppvakkende opplevelse å løpe alene i mørket.

TØFFERE ENN TØFFEST. Det var i 1960 at medlemmene av orienteringsgruppa til datidens NTHI var så høye på pæra. De mente løypene var for korte, og at moderne hjelpemidler hadde gjort det lett å løpe orientering. Derfor ble det til høsten

arrangert det første «Hu og Hei»-løpet. Reglene var enkle, hjelpemidlene minimale og løypa lang. Med intet mer enn kart og kompass skulle de tøffeste av de tøffe løpe en runde på rundt 30 km. Tradisjonen har vedvart, og «Hu og Hei»-løpet lever i beste velgående. Men i 2010 var «Hu og Hei» ikke lenger ekstremt nok for de aller drøyeste i NTNUI orientering. Da ble det bestemt at «Hu og Hei» skulle arrangeres om natten. Dagslyset ble erstattet av en skarpe hodelykt. En ny tradisjon, «Hu og Hei by night», var et faktum.

Det er ikke sjelden folk dør under arrangementer.

STÅLE GJELSTEN
Leder for NTNUI orientering

ET HINT AV MAGI. I skogen er det mørkt. Skikkelig mørkt. Hodelykten sørger for at du iallfall har sikt et par meter framfor deg. Man kan lure på hvordan det egentlig fungerer å orientere etter terrenget uten å kunne se det. Over en myr og opp en bakke så er vi fremme ved posten. Vel oppe i bakken har man utsikt over myra, marka og byen.

Lysforurensningen maler himmelen i et rødlig skjær og kaster et hint av magi over de bløte stakkarene som kjemper seg gjennom mørket. Litt etter litt dukker det opp bevegelige lyskjegler nede i skogen. De kommer løpende fra litt varierende kanter, men alle finner raskt veien opp bakken og bort til bålet hvor noen heldige sitter og nyter skogens ro, akkompagnert av kaffekopper og marshmallows. Men det er ingen av løperne som har tid til å bli, de forsvinner ut i mørket like kjapt som de dukket opp.

– IKKE SJELDENT NOEN DØR.

Etter at siste løper har vært innom bålposten vender vi tilbake til uthuset ved studenterhytta. På veien forteller Ståle historier fra orienteringssportens mørkere sider.

– Det er ikke sjelden at folk dør under arrangementer. O-løp arrangeres for alle aldersklasser, og da hender det at noen fra den eldre garde stryker med. Det skal visstnok være minst én som dør hvert år, sier Ståle.

Og det finnes andre måter det kan gå galt på. En annen historie handler om to løpere som lot konkurranseinstinktene ta overhånd. De to hadde nettopp løpt ut fra nest siste post, og satte opp tempoet inn mot mål. De løp side om side gjennom skogen, og ble litt revet med av duellen. Plutselig beina de rett utfor en skrent på fire og en halv meter og endte opp på

sykehuset. Det er, ikke overraskende nok, få konkurrenter med på løpet, men det er prestisje nok å kunne si at man har fullført «Hu og Hei by night».

FYLL, BÅL OG BRUDD. Tilbake i uthuset tar det ikke lang tid før de raskeste kommer inn til runding. Det vil si at de har løpt den første runden på 18 km. Etter runding er det meningen at guttene skal løpe en runde til på ti kilometer, men de som kommer inn preges av tung pust og rødsprengte kinn. To av guttene gir seg i kast med runde nummer to mens resten velger å bryte etter første. I mellomtiden fyres kveldens andre bål opp mens kakaoen sprettes og grillpøsepakkene åpnes. Vinden røsker godt i bålet og spyr glør ut i mørket mellom trærne. Samtidig er det linjeforeningsfest inne på studentehytta, som for å illustrere kontrasten til det som foregår ute i skogen. Rundt bålet kommer det flere glade festmenneskner innom for å by på øl og spørre om hva det er vi egentlig holder på med her ute.

DET KOMMER EN DAG I MORGEN.

Klokken nærmer seg to i det første deltager etter 6 timer og 57 minutter kommer pesende i mål. Uthuset har i løpet av kvelden forvandlet seg til å bli et målområde, fylt med emballasje fra marsipan, sjokolade, sportsgel og annen sukker- og fettrik næring. Det er viktig å få stappet i seg så mye energi som mulig, kroppen trenger det sårt for å holde koken i seks timer. Deltaker Rasmus Korvald Skaare forteller litt om hvordan han får tiden til å gå når han er ute i skogen mens vi venter på sistemann.

– Jeg tenker på masse forskjellig når jeg er ute og

SNART KLAR: I kjelleren på Studentehytta i Bymarka skifter Martin Vister og Rasmus Rørholt Theisen om til nattløp. Løpetøy, orienteringssko, sterke hodelykter og markeringstusj.

løper. Du har god tid til å reflektere over alt mulig rart. Det kan være veldig forfriskende. Og så er det veldig fint ute i bymarka. Jeg synes det er deilig å være ute i skogen helt alene, sier han.

Og det er ikke rent så lite tid som skal gå heller. Etter 7 timer og 33 minutter ankommer siste deltaker, Bjørn. Gjennomvåt, tungpustet og klar til å kollapse kommer han seg inn, og får satt seg ned. Noen gir

han en bit marsipan som han sitter og gnager på. Det er såvidt armene orker å bære marsipanen opp til munnen.

Hva er det som får deg til å være med på noe sånt som dette?

– Deilig følelse i morgen, svarer Bjørn kortfattet.

UD

willtisd@underdusken.no

ALENE: Bjørn Lundanes i sprang mellom de nakne trærne.

1

2

3

4

5

FJERNLYS: 1. En deltaker forserer myren på leten etter post i Bymarka. I bakgrunnen lyser Trondheim by opp himmelen. **JACKPOT:** 2. Martha Ulvensøen får øye på fjerde post etter å ha passert en bred myr og klatret opp en bakke med felte trær. **BÅLKOS:** 3. Ståle Gjelsten møter deltakerne med bål og kan motivere med mat og marsmallows til de som tar seg tid til det. **VELKOMSTKYSS** 4. Rasmus Skaare får god mottakelse etter ankomst av to kvinnelige festdeltakere på Studenterhytta. **UTSLÅTT:** 5. Bjørn Lundanes får hvilt ut etter over syv timer i skogen.